

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA

Bfv.II.108/2008/5.szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága Budapesten, a 2008. szeptember hó 4. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés büntette miatt az I. rendű terhelt és társai ellen folyamatban volt büntetőügyben a II. rendű terhelt és védője által benyújtott felülvizsgálati indítvány elbírálása során a Tatai Városi Bíróság 4.B.122/2006/23. számú ítéletét és a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 1.Bf.165/2007/9. számú végzését a II. rendű terhelt tekintetében megváltoztatja;

A II. rendű terheltet az ellene folytatólagosan elkövetett lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés büntette miatt emelt vád alól felmenti.

Elrendeli a bűnügyi költség címén befizetett összegnek a befizetéstől a visszatérítés időpontjáig eltelt időre számított mindenkorai törvényes kamatával együtt a II. rendű terheltnek történő visszatérítését.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Tatai Városi Bíróság a 2007. január hó 31. napján kihirdetett 4.B.122/2006/23. számú ítéletével II. rendű terheltet bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés bűntettében. Ezért őt - végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett - 1 év 4 hónap börtönre ítélte és egyidejűleg előzetes mentesítésben részesítette. Rendelkezett az előzetes fogvatartás beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

A megállapított tényállás lényege a következő:

Az 1962-ben született II. rendű terhelt nős, egy nagykorú, de tanulmányokat folytató gyermekének a tartásáról gondoskodik, büntetlen.

A II. rendű terhelt és a nála fiatalabb testvére, az I. rendű terhelt 2005. március 19. napjától tagja a vadásztársaságnak. A vadásztársaságba történt belépéskor a II. rendű terhelt rendelkezett fegyvertartási engedéllyel több lőfegyverre, az I. rendű terhelt azonban nem. Neki csak állami vadászjegye és egészségügyi alkalmasságot igazoló orvosi bizonyítványa volt. A golyós vadászlőfegyver megszerzésére és tartására jogosító engedély iránt 2005. március 29-én benyújtott kérelmét a rendőrkapitányság 2005. április 4-én elutasította.

A II. terhelt tudta, hogy testvérének nincs fegyvertartási engedélye.

Az I. rendű terhelt és a II. rendű terhelt 2005. május 17-től 2006. február 9-ig terjedő időszakban rendszeresen jártak vadászni a vadásztársaság területére, amikor több alkalommal egy időpontban és egy leshelyen vadásztak. Előfordult, hogy Az I. rendű terhelt a bátyja nélkül vadászott.

A testvérek a vadászat előtt a beírókönyvben külön lőállásra jegyezték be magukat, azonban ugyanarra - a vadászat szempontjából kedvezőbb - lőállásra mentek vadászni mind a ketten. Ezen alkalmakkor a II. rendű terhelt a testvérének átadta a 430020 gyártási számú,

CZ BRNO MOD II-E típusú, csehszlovák gyártmányú puskát a szükséges lőszerekkel együtt vadászat céljára. Ezt a fegyvert - a testvére, a II. rendű terhelt tudta nélkül - az I. rendű terhelt akkor is magával vitte, amikor a bátyja nem vett részt a vadászaton.

Ezzel a fegyverrel az I. rendű terhelt 2005. július 21-én egy vaddisznókocát, szeptember 6-án egy gímtehenet és borjút, szeptember 27-én egy rókahímet, október 22-én egy gimbikát, november 2-án egy himdisznót ejtett el, amely állatokat szabályszerűen leadta a vadásztársaságnak. Szeptember 12-én egy rókára, 2006. február 3-án pedig egy vaddisznóra lőtt, azonban a lövéseket elhibázta, így elejtés nem történt.

A lakóházban a 2006. február 15-én tartott házkutatás alkalmával a rendőrhatalóság Az I. rendű terhelt lakrészében és az ő használatában levő terepjáróban összesen 38 db lőszert foglalt le; a konyhában lévő szekrényből 5 db lőszert, a nappaliban levő szekrényből 1 db lőszert, a gépjármű kesztyűtartójából 3 db lőszert, a kardánboxból 24 db kispuska lőszert műanyag tokban és 5 db. más típusú lőszert.

E házkutatás alkalmával a nyomozóhatóság a csehszlovák gyártmányú kispuskát is lefoglalta a hozzá tartozó távcsővel és szíjjal.

A kispuska működőképes lőfegyver, a lőszeres pedig működtethetőek voltak.

A bizonyítékok értékelése körében kifejtette még az elsőfokú bíróság, hogy a II. rendű terhelt vadászat céljából bocsátotta a testvére rendelkezésére a csehszlovák gyártmányú kispuskát, ez pedig nem azt jelenti, hogy csak a lövés leadásakor birtokolta az I. rendű terhelt a fegyvert, hanem egy hosszabb tevékenység során, amely nem csupán a meglátott vad kilövéséből állt.

A vád tárgyát a II. rendű terhelt vonatkozásában a vádirati tényállás szerint csak azok a cselekmények képezik, amelyek során a közös vadászatok alkalmával adott a testvére birtokába lőfegyvert. Azok az esetek, amikor az I. rendű terhelt a testvére tudta nélkül vadászott, a vád tényállása szerint a II. rendű terhelt terhére nem róhatók.

Az irányadó tényállás alapján az ítélet szerint a bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy II. rendű terheltnek, mint fegyvertartásra jogosult személynek az a magatartása, amikor a jelenlétében lévő testvérének a jogszerűen tartott fegyverét a rendelkezésére bocsátotta, a fegyverekről és a lőszerekről szóló 253/2004. (VIII. 31.) Korm. rendelet (a továbbiakban: R.) szerint átadás vagy átengedés volt-e, avagy ezen körön kívül eső, meg nem engedett és így a Btk. által szankcionált magatartás.

A R. 37. §-ának (3) bekezdése szerint vadászlőfegyver és a hozzá tartozó lőszer vadászatra vadászlőfegyver tartására jogosultnak átengedhető.

Az elsőfokú bíróság szerint e rendelkezés csak úgy értelmezhető, hogy a fegyvert olyan személynek lehet átengedni, akinek az átengedéskor van bármilyen vadászlőfegyver tartására engedélye, és az, aki az adott fegyver és az ahhoz tartozó lőszer tartására engedéllyel rendelkezik, jelen van. Utalt még e bíróság a vadászatról szóló 1969. évi XV. törvény 59., 61. és 64. §-ában foglalt rendelkezésekre, amelyek csak akkor állnak összhangban az alacsonyabb szintű jogszabállyal, ha a R. 37. §-a (3) bekezdésének azt az értelmezését fogadja el a bíróság, hogy vadászlőfegyver a hozzá tartozó lőszerrel vadászatra csak vadászlőfegyver tartására jogosultnak engedhető át.

Mindezekre figyelemmel a bíróság a II. rendű terheltet a Btk. 263/A. §-a (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott és aszerint büntetendő folytatólagosan elkövetett lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés bűntettében mondta ki bűnösnek, és számot adott az ítélet egyéb rendelkezéseinek az indokairól is.

Az ítélet ellen a II. rendű terhelt és védője által felmentés végett bejelentett fellebbezés folytán másodfokon eljáró Komárom-Esztergom Megyei Bíróság a 2007. október hó 9. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozott 1.Bf.165/2007/9. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a tárgyaláson felvett bizonyítás alapján - elfogadva a védő által csatolt igazolást - megállapította, hogy a CZ BRNO MOD II-E típusú csehszlovák gyártmányú puskát a II. rendű terhelt 2005. november 18. napján vásárolta. Ennél fogva ettől az időponttól bocsátotta a közös vadászataik során a testvére rendelkezésére a hozzá tartozó lőszerekkel együtt. Ezt megelőzően az ugyancsak a tulajdonát képező Steier Aullicher típusú golyós puskát adta át I. rendű terheltnek vadászat céljára.

A megyei bíróság szerint az elsőfokú bíróság helyes következtetést vont le a II. rendű terhelt bűnösségére, amikor megállapította, hogy az általa átadott lőfegyvert az I. rendű terhelt nem csupán a lövés leadásakor birtokolta, hanem hosszabb tevékenység során, ennél fogva a pillanatnyi birtokban tartás hiányára tekintettel a felmentésre nem kerülhetett sor. Osztotta a R.-ben szabályozott vadászlőfegyver és hozzá tartozó lőszer átengedésével kapcsolatos elsőfokú ítéleti okfejtést, amelyet a vadászatról szóló törvénnyel egybevetve értékelt a városi bíróság.

Rögzítette még, hogy a személygépkocsi a II. rendű terhelt tulajdonában áll, azt a terheltek a vadászataik során közösen használták. A terheltek egyezően nyilatkoztak arról, hogy a lőszereket a II. rendű terhelt hagyhatta a gépkocsiban. Emellett az I. rendű terhelt előadása szerint a lakásban lefoglalt lőszerek nagy része ugyancsak a testvére, a II. rendű terhelt szobájában volt. Ezért a másodfokú bíróság a lőszerek kiadására vonatkozó rendelkezést is törvényesnek találta.

- o -

1.

A bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen a II. rendű terhelt és védője nyújtott be felülvizsgálati indítványt a Be. 416. §-a (1) bekezdésének a) és b) pontjára hivatkozással, mert álláspontjuk szerint a terhelt büntetőjogi felelősségének a megállapítására a Btk. 10. és 263/A. §-ának a megsértése miatt került sor.

A Btk. 263/A. §-a (1) bekezdésének c) pontja szerinti bűncselekményt az követi el, aki engedéllyel tartott lőfegyverét, lőszerét engedéllyel nem rendelkezőnek átadja.

A lőfegyverrel vagy lőszerrel visszaélés tényállása kerettényállás. A Btk.-ban megjelölt fogalmakat egyéb, nem büntető jogszabályok töltik ki tartalommal, s attól eltérni nem lehet.

A R. 1. §-a (1) bekezdésének 8. pontja meghatározza a lőfegyver átadásának a fogalmát. Aszerint az az átadás, amikor a lőfegyver a tartási engedéllyel rendelkező felügyelete alól kikerül.

Ettől eltérő fogalom a lőfegyver átengedése, amely a hivatkozott bekezdés 9. pontja értelmében akkor állapítható meg, amikor a lőfegyvert a tartási engedéllyel rendelkező felügyelete alatt használják.

Amíg tehát az átadásnál a birtokállapot is megváltozik, addig az átengedésnél nem, hiszen a tartási engedéllyel rendelkező felügyelete alatt történik a használat.

A R. 37. §-ának (3) bekezdése a vadászlőfegyver átengedéssel kapcsolatban tartalmaz rendelkezést, anélkül azonban, hogy az átengedés fogalmát megváltoztatná. Az ott szabályozott átengedés a Btk. szerinti átadásnak nem minősíthető. Márpedig a két magatartás közül a Btk. kizárólag az átadást rendelte büntetni, a jogszabályellenes átengedést nem. Ez érthető is, hiszen a tartásra jogosult felügyelete alól kikerült fegyver veszélyesebb a társadalomra, mint a felügyelet alatt átengedett fegyver.

Egyebekben a jogszabály értelmezéséből levezethető, hogy mind a lőfegyver átadása, mind pedig annak átengedése egyaránt megvalósulhat olyan személyek között, akik közül az egyik jogszerűen tart magánál lőfegyvert, a másik személy pedig annak tartására nem jogosult.

Az indítványozók hivatkoztak még az irányadó bírósági döntésekre is, amelyek azt hangsúlyozzák, hogy a rövid időre, lövés leadása céljából történő átadás nem tényállásszerű cselekmény.

Mindezekre figyelemmel a marasztaló jogerős döntés megváltoztatását és a II. rendű terhelt felmentését indítványozták.

A Legfőbb Ügyészség a BF. 397/2007. számú átiratában a felülvizsgálati indítványt alaptalannak tartotta.

Álláspontja szerint a vadászles elfoglalásától a vad kilövéséig terjedő időszakra a lőfegyver és a lőszer átengedése már nem tekinthető a felülvizsgálati indítványban hivatkozott rövid időre, lövés céljára történő ideiglenes átadásnak. Az irányadó tényállás szerint a lőfegyver és a lőszer átadása nem néhány perces időtartamra történt, hanem a fegyvertartási engedéllyel nem rendelkező személy részére a vadászat biztosítását jelentette annak egész időtartama alatt.

Helytállón hivatkozott a bíróság arra, hogy a vadászfegyvernek vadászat céljára történő átengedése csak akkor nem sérti a R. 37. §-ában írtakat, ha az átengedés vadászlőfegyver tartására jogosult részére történik.

A R.-ben szabályozottól eltérő átadás a Btk. Kommentár szerint a Btk. 263/A. §-a (1) bekezdésének c) pontjában írt bűncselekményt valósítja meg. A cselekmény jogi minősítése és a kiszabott büntetés is törvényes.

Mindezekre figyelemmel a Legfőbb Ügyészség azt indítványozta, hogy a Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati indítványnak ne adjon helyt és a megtámadott határozatokat a II. rendű terhelte vonatkozó részében a hatályában tartsa fenn.

2.

A Legfelsőbb Bíróság a Be. 420. §-ának (1) bekezdése és a 424. §-ának (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tartott, amelyen a védő a felülvizsgálati indítványát fenntartotta.

A legfőbb ügyész képviselője az írásbeli átiratában foglaltakkal egyezően a felülvizsgálati indítványt alaptalannak tartotta.

II. rendű terhelt a nyilvános ülésen az indítványában rögzített érveivel alátámasztva részletesen indokolta, hogy miért téves a Legfőbb Ügyészség álláspontja.

3.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati indítványt alaposnak, a Legfőbb Ügyészség indítványát alaptalannak találta.

a)

Az alkotmányos büntetőjog legalapvetőbb követelménye a nullum crimen sine lege elve.

Az Alkotmány 8. §-ának (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a Magyar Köztársaságban az alapvető jogokra és kötelességekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg, alapvető jog lényeges tartalmát azonban nem korlátozhatja. Ennek megfelelően a Magyar Köztársaságban bűncselekményt kizárólag törvény állapíthat meg, annál alacsonyabb szintű norma nem.

Hazai jogrendszerünkben a Büntető Törvénykönyv az a jogforrás, amely a bűncselekményeket és azok kilátásba helyezett büntetését meghatározza.

A büntetendő magatartásokat leíró különös részi tényállások (ún. diszpozíciók) egyik tipikus formája a kerettényállás (keretdiszpozíció).

A Btk. 263/A. §-ában meghatározott lőfegyverrel vagy lőszerrel visszaélés különös részi tényállása is ilyen ún. kerettényállás, amelynek egyes elemeit más jogszabály konkretizálja. Ez a más jogszabály - egyebek mellett - a fegyverekről és a lőszerekről szóló 253/2004. (VIII.31.) Korm. rendelet (R.), amely meghatározza, konkretizálja a büntetőjogi diszpozíció egyes elemeinek a tartalmát.

Az alkotmányos büntetőjog másik alapvető követelménye a jogbiztonság elve. A jogbiztonság követelménye ugyancsak az Alkotmányból, a 2. §-ának (1) bekezdéséből ered, amely szerint a Magyar Köztársaság független, demokratikus jogállam.

A jogbiztonság követelményéből fakad, hogy amennyiben a büntetőjogi keretdiszpozíció valamely elemének a fogalmát a jogrendszer jogforrásban meghatározza, ez a meghatározás (mint interpretatio authentica) a norma valamennyi címzettje (a polgárok és a jogalkalmazók) számára egyaránt kötelező.

b)

Az elkövetéskor hatályos Btk. 263/A. §-ának (1) bekezdése szerint a lőfegyverrel vagy lőszerrel visszaélés büntettét az követi el, aki
a) lőfegyvert vagy lőszert engedély nélkül készít, megszerez, tart vagy forgalomba hoz,

b) a lőfegyver vagy lőszer készítésére, megszerzésére, tartására vagy kereskedelmére vonatkozó engedély kereteit túllépi,

c) engedéllyel tartott lőfegyverét, lőszerét engedéllyel nem rendelkezőnek átadja.

II. rendű terhelt bűnösségét az eljáró bíróságok a Btk. 263/A. §-a (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott folytatólagosan elkövetett lőfegyverrel és lőszerezettel visszaélés bűntettében állapították meg.

E c) pontban meghatározott bűncselekmény tényállási elemei közül a lőfegyver és a lőszer fogalmát a lőfegyverekről és lőszerekről szóló 2004. évi XXVI. törvény, az engedély és az átadás fogalmát pedig a R. meghatározza, ennél fogva az azokban foglalt meghatározás mind a polgárok, mind a jogalkalmazók - s közöttük a bíróság - számára egyaránt kötelező.

A R. 1. §-a (1) bekezdésének 8. pontja értelmében átadás az, amikor a lőfegyver a tartási engedéllyel rendelkező felügyelete alól kikerül. Ettől eltérő fogalom a lőfegyver átengedése, amely a hivatkozott bekezdés 9. pontja értelmében akkor állapítható meg, amikor az - egyébként nyilvánvalóan átadott - lőfegyvert a tartási engedéllyel rendelkező felügyelete alatt használják.

Az ügyész, a terhelt és a védő egyaránt érintette a felszólalásában, hogy az eljáró bíróságok a fegyver átadására több terminológiát is használtak úm. átadás, átengedés, rendelkezésre bocsátás.

A védelem a másodfokú eljárásban is sérelmezte, hogy a vádirat csupán a golyós lőfegyver rendelkezésre bocsátását említette, az átadását nem, ennél fogva a vádelv sérelmét is eredményezheti a terhelt büntetőjogi felelősségének a megállapítása.

Amint arra a Legfelsőbb Bíróság már több határozatában utalt, a vádirat és az ügydöntő bírósági határozat történeti tényállásának azokat a megtörtént tényeket, eseményeket, cselekményeket, körülményeket kell tartalmaznia, amelyekből valamely bűncselekmény

btk-beli diszpozíciójának az egyes tényállási elemeire jogi következtetést lehet levonni. Önmagában a btk-beli törvényi tényállás egyes elemeinek a feltüntetése a megtörtént események rögzítésének kötelezettsége alól nem mentesíti sem a vádlót sem a bíróságot.

Ez a követelmény azonban a kerettényállások esetén részben eltérően érvényesül. A kerettényállásban meghatározott bűncselekmény történeti tényállásának a megfogalmazása körében ugyanis a megtörtént tények rögzítése mellett rendszerint nélkülözhetetlen a kerettényállásban rögzített egyes elemek beazonosítása, tehát konkrét megjelölése is. Ezért a gyakorlat úgy fogalmaz, hogy az adott eszköz a R. szerint lőfegyvernek, lőszernek minősül, az engedély a R. szerint engedélynek minősül vagy nem minősül engedélynek, az átadás, vagy rendelkezésre bocsátás a R. szerint átengedésnek minősül vagy nem minősül annak, stb.

A kerettényállás egyes elemeinek a beazonosítása azonban a vádelvet közvetlenül nem érinti, ha a vádiratban foglalt tények alapján valamely bűncselekmény tényállási elemei egyébként beazonosíthatók. Ugyanez irányadó az ügydöntő bírósági határozatok megalapozottságának az értékelése körében is.

II. rendű terhelt ügyében nem kétséges, hogy a bíróság azt állapította meg a tényállásban, az I. rendű terhelt a testvérének golyós vadász lőfegyverét az ahhoz szükséges lőszerrel, a testvére tudtával kizárólag a testvére jelenlétében, tehát annak felügyelete mellett használta. Az átadás tehát kizárólag felügyelet mellett történt. Ez a magatartás pedig a R. szerint nem átadásnak, hanem a lőfegyver átengedésének minősül.

c)

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint az eljáró bíróságok helyesen értelmezték a R. és a vadászatról szóló törvény fentebb már ismertetett rendelkezéseit, amikor azt állapították meg, hogy a fegyvert olyan személynek lehet átengedni, akinek az átengedéskor van bármilyen vadászlőfegyver tartására engedélye, és az, aki az adott fegyver és az ahhoz tartozó lőszer tartására engedéllyel rendelkezik, jelen van.

Az igazgatási normák egyértelmű rendelkezései szerint a vadászlőfegyver a hozzá tartozó lőszerrel vadászatra valóban csak vadászlőfegyver tartására jogosult személynek engedhető át. Alapvetően tévedtek azonban az alapügyben eljáró bíróságok, amikor azt állapították meg, hogy, hogy az igazgatási norma megszegése már önmagában bűncselekményt valósít meg.

Amint arra fentebb már hivatkozás történt, a nullum crimen sine lege követelményéből fakadóan a bűncselekményként büntetendő magatartásokat kizárólag a Btk. határozza meg. A Btk. - a vizsgált szituáció keretében - kizárólag a lőfegyver és a lőszer átadását, tehát az olyan birtokba bocsátását rendeli büntetni, amikor az az átadó felügyelete alól is kikerül.

Miután pedig a felülvizsgálati eljárásban irányadó tényállás szerint a lőfegyver átadására II. r. terhelt részéről kizárólag a felügyelete mellett került sor, e magatartás nem ütközik a Btk. 263/A. §-a (1) bekezdésének c) pontjába. Tényállásszerűség hiányában nem valósít meg bűncselekményt, ezért a II. r. terhelt jogerős marasztalására a büntető anyagi jogszabály megsértése miatt került sor.

Ehelyütt utal a Legfelsőbb Bíróság arra, hogy a 2004-ben hatályba lépett R. a korábbi ítélkezési gyakorlatot is figyelembe véve

fogalmazta meg az átadás és az átengedés fogalmát, amelyet a korábbi igazgatási norma nem határozott meg.

Az új jogi szabályozásnak az a következménye, hogy azok a korábbi iránymutatások, amelyekben az átengedő személy a felügyelete mellett bocsátotta rendelkezésre másnak rövidebb, hosszabb időre a lőfegyvert (lőszert), a továbbiakban már nem irányadók.

Ha viszont az átvevő az átadó távollétében is birtokolja a fegyvert, akkor a cselekmény tényállásszerű lehet. Mindez természetesen nem érinti a megszerző cselekményének a jogi értékelését, mert abban a körben a megszerzés értelmezésére kialakított gyakorlat továbbra is irányadó.

Tévedtek tehát az eljáró bíróságok, amikor úgy ítélték meg, hogy a lőfegyvernek (és a lőszernek) a R. és a vadászati törvény rendelkezéseinek a megsértésével történő átengedése már önmagában bűncselekményt valósít meg. E magatartás valójában csupán igazgatási jogkövetkezményeket vonhat maga után.

A Legfelsőbb Bíróság ezért a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott első- és másodfokú ítéletet - a Be. 428. §-ának (1) bekezdése alapján - a II. rendű terheltre vonatkozó részében hatályon kívül helyezte, és a II. rendű terheltet az ellene a Btk. 263/A. §-a (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott és aszerint büntetendő folytatólagosan elkövetett lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés büntette miatt emelt vád alól - a Be. 6. §-a (3) bekezdése a) pontjának I. fordulata és a 331. §-ának (1) bekezdése alapján - felmentette.

A Be. 585. §-ának (1) bekezdése alapján rendelkezett arról, hogy a bűnügyi költség címén a terhelt által az államnak befizetett

összeget a visszatérítés időpontjáig számított mindenkori törvényes kamatával együtt a terheltnek vissza kell téríteni.

A Legfelsőbb Bíróság határozata elleni fellebbezést a Be. 3. §-ának (4) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a 416. §-a (4) bekezdésének a b) pontja zárja ki.

A Be. 418. §-ának (3) bekezdése szerint minden jogosult csak egy ízben nyújthat be felülvizsgálati indítványt, kivéve, ha az újabb felülvizsgálati indítvány benyújtása a 416. § (1) bekezdésének e) vagy g) pontján alapul. A Be. 421. §-ának (3) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy az ugyanazon jogosult által ismételten előterjesztett, illetőleg a korábbival azonos tartalommal ismételten előterjesztett indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát a Legfelsőbb Bíróság mellőzheti.

Budapest, 2008. szeptember hó 4. napján

Dr. Katona Sándor s.k. a tanács elnöke, dr. Molnár Gábor s.k.
előadó bíró, dr. Csere Katalin s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági ügyintéző
Kutainé